

MINUNEA DE CRĂCIUN

Era seara de Ajun. Străzile erau foarte animate. Ce forfotă! Lumea umbla buimacă de colo colo după ultimele cumpărături. Parcă era un furnicar. Zăpada se așternuse în strat gros și îmbrăca orașul cu o mantie strălucitoare. Totul în jur avea un aer de sărbătoare. Toată lumea purta un zâmbet pe chip. Până și casele vechi acoperite cu căciulițe de omăt păreau mai vesele. Copiii erau nerăbdători să împodobească bradul și să descopere cadourile mult așteptate. Vitrinele magazinelor străluceau, luminate de tot felul de beculețe multicolore.

În lumina felinarelor de pe străzi, zăpada sclipea în stelute mici argintii, de parcă cineva turnase praf de sclipici pe jos. Un băiețel cu hăinuță roșie și cu un fular albastru ridicat până sub ochi parcă se sfia să pășească. Făcea pași uriași, apoi se oprea în loc. Mama sa se întorcea mereu și îl trăgea după ea:

— Hai odată! Nu te mai juca. E târziu și nu am cumpărat niciun cadou pentru bunica.

Când au trecut prin dreptul unei vitrine, băiatul s-a oprit. Nu s-a mai mișcat din fața ei, deși mama i-a strigat:

— Of, trebuie să te târăsc mereu?

— Uite, mamă, ăsta e cadoul care-i va plăcea bunicii! Dacă îl lustruiești bine, așa cum știi tu, o să arate ca nou.

Nici el nu știa de ce se oprise în fața unui ceainic vechi și prăfuit, înconjurat de niște ceșcuțe îngălbenite. La rândul său, parcă și ceainicul îl fixa pe băiețel și chiar părea că are un zâmbet aproape omenesc. Puștiul nu înțelegea de ce îl atrăgea acel obiect din vitrina unui magazin cu lucruri vechi.

Mama a privit cu neîncredere, dar era prea obosită și a renunțat să mai întrebe altceva. Trebuia să împodobească brăduțul. Vânzătorul a împachetat serviciul de ceai și a explicat:

— Doar zaharnița lipsește, însă este o alegere bună. E porțelan fin de Bavaria și e prețios, tocmai pentru că este foarte vechi.

